

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 3603/93

af 13. december 1993

om fastlæggelse af definitioner med henblik på gennemførelse af forbuddene i traktatens artikel 104 og artikel 104 B, stk. 1

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Traktatens artikel 104 og artikel 104 B, stk. 1, finder direkte anvendelse; begreberne i disse artikler kan om nødvendigt fastlægges;

navnlig bør der ske en præcisering af begreberne »overtræk« og »andre former for kreditfaciliteter« bl.a. med hensyn til hvorledes fordringer, som består den 1. januar 1994, skal behandles;

det er ønskeligt, at de nationale centralbanker, der deltager i Den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase (ØMU), ved indledningen til denne besidder omsættelige fordringer, der opfylder markedsbetingelserne, især med henblik på at tilføre den monetære politik, som føres af Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB), den ønskede fleksibilitet og tillade de forskellige nationale centralbanker, der deltager i Den Monetære Union, at yde et normalt bidrag til den monetære indkomst, som skal fordeles mellem dem;

for de centralbanker, der fortsat efter den 1. januar 1994 besidder fordringer på den offentlige sektor, som ikke er omsættelige, eller for hvilke der gælder andre vilkår end markedsvilkår, skal det kunne tillades senere at omlægge disse fordringer til omsættelige værdipapierer, der opfylder markedsbetingelserne;

punkt 11 i protokollen om visse bestemmelser vedrørende Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bestemmer, at »Det Forenede Kongeriges regering kan

opretholde sin »Ways and Means«-facilitet hos Bank of England, såfremt og så længe Det Forenede Kongerige ikke går over til tredje fase i ØMU«; der bør tillades en konvertering af beholdningen under denne facilitet til omsættelige værdipapierer med fast løbetid, der opfylder markedsbetingelserne, hvis Det Forenede Kongerige går over til tredje fase;

protokollen vedrørende Portugal bestemmer, at »Portugal gives tilladelse til at opretholde den facilitet, der er stillet til rådighed for de autonome regioner Azorerne og Madeira, for at disse områder kan benytte sig af den rentefri kreditfacilitet i Banco de Portugal i henhold til de vilkår, der er fastsat i gældende portugisisk lovgivning«, og at »Portugal forpligter sig til at gøre sit yderste for at ophæve ovennævnte facilitet hurtigst muligt«;

medlemsstaterne bør træffe de fornødne foranstaltninger til, at forbuddene i traktatens artikel 104 gennemføres effektivt og uden begrænsninger; især bør køb på det sekundære marked ikke bruges til at omgå målsætningen i artikel 104;

hvis en centralbank i en medlemsstat, inden for de i denne forordning fastsatte grænser, foretager direkte køb af omsættelige gældsinstrumenter udstedt af den offentlige sektor i en anden medlemsstat, er dette ikke medvirkende til, at den offentlige sektor unddrager sig markedsordningernes regler, hvis sådanne beløb alene sker som led i forvaltningen af valutareserverne;

uanset den rolle, som Kommissionen er tillagt i traktatens artikel 169, tilkommer det Det Europæiske Monetære Institut, og senere Den Europæiske Centralbank, i medfør af traktatens artikel 109 F, stk. 9, og artikel 180 at sikre, at de nationale centralbanker opfylder deres forpligtelser ifølge traktaten;

centralbankernes kreditter inden for dagen kan anvendes til at sikre, at betalingssystemerne fungerer, hvorfor sådanne kreditter i den offentlige sektor er forenelige med

⁽¹⁾ EFT nr. C 324 af 1. 12. 1993, s. 5, og EFT nr. C 340 af 17. 12. 1993, s. 3.

⁽²⁾ EFT nr. C 329 af 6. 12. 1993 og afgørelse af 2. december 1993 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

målsætningerne i traktatens artikel 104, forudsat at forlængelse til næste dag er udelukket;

der er intet til hinder for, at centralbankerne fungerer som fiskale agenter; selv om centralbankernes indløsning af checks udstedt af tredjemand til den offentlige sektor lejlighedsvis kan indebære et tilgodehavende, forbyder traktatens artikel 104 ikke disse transaktioner, under forudsætning af, at de ikke under ét medfører kredit til den offentlige sektor;

de nationale centralbankers beholdninger af mønter udstedt af den offentlige sektor og krediteret denne udgør en form for rentefri fordring på den offentlige sektor; hvis der kun er tale om begrænsede beløb, er denne praksis ikke i strid med princippet i traktatens artikel 104, hvorfor den kan tillades inden for den i denne forordning fastsatte grænse i betragtning af de vanskeligheder, som et fuldstændigt forbud af denne form for kredit ville medføre;

Forbundsrepublikken Tyskland har som følge af genforeningen særlige vanskeligheder ved at overholde den begrænsning, der skal gælde for de pågældende aktiver, og det er derfor rimeligt, at der for dens vedkommende fastsættes en højere procentsats i et begrænset tidsrum;

centralbankernes finansiering af forpligtelser, som den offentlige sektor har over for Den Internationale Valutafond, eller som skyldes iværksættelsen af mekanismen for mellemfristet finansiel støtte i Fællesskabet, indebærer fordringer på udlandet, som udgør reserveaktiver eller lignende aktiver; det forekommer derfor hensigtsmæssigt at tillade dem;

offentlige foretagender er omfattet af forbuddet i artikel 104 og 104 B, stk. 1; de er defineret i Kommissionens direktiv 80/723/EØF af 25. juni 1980 om gennemskueligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder ⁽¹⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. I traktatens artikel 104 forstås ved:

- a) »overtræk« enhver rådighedsstillelse af midler til fordel for den offentlige sektor, som resulterer eller kan forventes at resultere i en debetsaldo
- b) »andre former for kreditfaciliteter«:
 - i) enhver fordring på den offentlige sektor, som bestod den 1. januar 1994, bortset fra forord-

ninger med fast løbetid, som er erhvervet inden denne dato

- ii) al finansiering af den offentlige sektors forpligtelser over for tredjemand
- iii) med forbehold af traktatens artikel 104, stk. 2, alle transaktioner med den offentlige sektor, som resulterer eller kan forventes at resultere i en fordring på denne.

2. Som gældsinstrumenter efter traktatens artikel 104 betragtes ikke værdipapirer, der er erhvervet hos den offentlige sektor for at sikre omlægning til omsættelige værdipapirer med fast løbetid, der opfylder markedsbetingelserne:

- af fordringer med fast løbetid, der er erhvervet inden den 1. januar 1994, og som ikke opfylder markedsbetingelserne og ikke er omsættelige, dersom disse værdipapirers løbetid ikke er længere end de nævnte fordringers
- af beholdningen under Det Forenede Kongeriges »Ways and Means«-facilitet hos Bank of England, indtil Det Forenede Kongerige eventuelt går over til ØMU'ens tredje fase.

Artikel 2

1. I anden fase af ØMU'en anses der ikke at foreligge direkte køb efter traktatens artikel 104, når en centralbank i en medlemsstat køber omsættelige gældsinstrumenter udstedt af den offentlige sektor i en anden medlemsstat, forudsat at købet alene sker som led i forvaltningen af valutareserverne.

2. I tredje fase af ØMU'en anses der ikke at foreligge direkte køb efter artikel 104, når der alene som led i forvaltningen af valutareserverne

- af centralbanken i en medlemsstat, der ikke deltager i ØMU'ens tredje fase, købes omsættelige gældsinstrumenter af den offentlige sektor i en anden medlemsstat
- af Den Europæiske Centralbank eller af en centralbank i en medlemsstat, der deltager i ØMU'ens tredje fase, købes omsættelige gældsinstrumenter af den offentlige sektor i en medlemsstat, der ikke deltager i ØMU'ens tredje fase.

Artikel 3

I denne forordning forstås ved »den offentlige sektor« fællesskabsinstitutioner eller -organer, centralregeringer, regionale, lokale eller andre offentlige myndigheder, andre organer inden for den offentlige sektor eller offentlige foretagender i medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT nr. L 195 af 29. 7. 1980, s. 35. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens direktiv 93/84/EØF (EFT nr. L 254 af 12. 10. 1993, s. 16).

Ved »nationale centralbanker« forstås medlemsstaternes centralbanker samt Institut monétaire luxembourgeois.

Artikel 4

De kreditter inden for dagen, som Den Europæiske Centralbank eller de nationale centralbanker yder til den offentlige sektor, betragtes ikke som kreditfaciliteter efter traktatens artikel 104, hvis de er begrænset til den pågældende dag, og forlængelse ikke er mulig.

Artikel 5

Når Den Europæiske Centralbank eller de nationale centralbanker fra den offentlige sektor modtager checks udstedt af tredjemand til indløsning, og krediterer disse den offentlige sektors konto, før trassatbanken debiteres, betragtes dette ikke som en kreditfacilitet efter artikel 104, hvis der efter modtagelsen af checken er forløbet et tidsrum svarende til den sædvanlige indløsningsfrist for centralbanken i den pågældende medlemsstat, forudsat at en eventuel kredit, der opstår som følge af tidsforskelle mellem kreditering og debitering er en undtagelse, er af ubetydelig størrelse og udlignes over en kort periode.

Artikel 6

Den Europæiske Centralbanks eller den eller de nationale centralbankers beholdninger af mønter udstedt af den offentlige sektor og krediteret denne, betragtes ikke som en kreditfacilitet efter artikel 104, dersom de ikke udgør mere end 10 % af det samlede møntomløb.

Indtil den 31. december 1996 er dette tal 15 % for Tyskland.

Den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. december 1993.

Artikel 7

Den Europæiske Centralbanks og de nationale centralbankers finansiering af forpligtelser, som den offentlige sektor har over for Den Internationale Valutafond, eller som skyldes iværksættelsen af den mekanisme for mellemfristet finansiel støtte, der er indført ved forordning (EØF) nr. 1969/88 ⁽¹⁾, betragtes ikke som en kreditfacilitet efter artikel 104.

Artikel 8

1. I traktatens artikel 104 og artikel 104 B, stk. 1, forstås ved »offentlige foretagender« enhver virksomhed, som staten eller andre lokale administrative myndigheder direkte eller indirekte kan udøve en bestemmende indflydelse på som følge af ejerskab, kapitalinteresser eller de regler, der gælder for den pågældende virksomhed.

Bestemmende indflydelse antages at foreligge, når staten eller andre lokale administrative myndigheder direkte eller indirekte i relation til en virksomhed

- a) besidder majoriteten af virksomhedens tegnede kapital, eller
- b) råder over mere end halvdelen af de stemmer, der er knyttet til kapitalandele, som virksomheden har udstedt, eller
- c) kan udpege mere end halvdelen af medlemmerne i virksomhedens administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan.

2. Ved anvendelse af traktatens artikel 104 og artikel 104 B, stk. 1, anses Den Europæiske Centralbank og den nationale centralbanker ikke for at indgå i den offentlige sektor.

Artikel 9

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1994.

På Rådets vegne
Ph. MAYSTADT
Formand

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1969/88 af 24. juni 1988 om indførelse af en enhedsmekanisme for mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne (EFT nr. L 178 af 8. 7. 1988, s. 1).